SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH PAPER IN THE DOMINION OF CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (Year) 22. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN Den 29 APRIL 1914. Nr. 17.

Provincial Library Nov 14 Winnipeg

Stockholmsbref.

(Speciellt för Svenska Canada Tidningen).

Stockholm, den 15 april.

Nu har polisen återigen fått en spioneriaffär att utreda. Det är en ung f. d. studerande vid namn Malmborg, som för närvarande inburats, därför att han "tillhandagått främmande makt", naturligtvis Ryssland, med råd och upplysningar. Han är tvifvelsutan en ganska ful fisk, som vederbörande nu hoppas få oskadliggjord för ganska lång tid. Första gången han fick röna uppmärksamhet från polisen var efter mordet på general Bäckman 1909, då han visade sig tillböra mördaren Vångs och ryske provokatören Ornets bekantskaper. Sedan var han premiäraktör vid stölden af 27,000 kronor hos aktiebolaget "Tre Kronor". Han förfärdigade namnstämpeln och efterapade kontorchefens stil vid utkvitteringen på banken. Med få ord: han var tjufligans spiritus rector. Nu torde han emellertid få ett ganska hårdt straff. Den nya spionerilagen är icke att leka med.

Det lär väl knappast bestridas af någon, att spioneriet mot eget land, tillhör det mest snuskiga, man gärna kan tänka sig. Ej häller kan det vara annat än förkomna individer, som låna sin medverkan åt denna ruskiga handtering. Så var fallet med Törngren, så med Malmberg, och Holsteinsen torde ej häller ha tillhört de allra renhärigaste. Dansken Fredriksen, som nyligen fick tre och ett halft års straffarbete, för att han ville utspionera Bodens fästning, kan ju icke skäras öfver samma kam, men att äfven han befann sig i lag med i utförsbacken, är bekantsgjort. Det är den ekonomiska misären, som gör de flesta till spioner; och ryssarna använda med förkärlek dylika förolyckade.

Det väckte mycket stort uppseende, när det en kväll blef bekant, att Malmborg blifvit häktad, och naturligtvis kommo strax, i de upprörda tider vi lefva, de vildaste rykten i gång. De gamla spionerihistorierna inom höga kretsar drogos fram, blöttes och stöttes, ehuru tillhörande rena fantasifostren; och det framhölls såsom ett **kategoriskt faktum, att** det fanns officerare, hvilka voro i sold hos Ryssland, naturligtvis utan att en skymt till bevisning kunde framdragas. Staafska regeringens medlemmar beskylldes öppet för att ha mottagit ryska mutor. Det är för öfrigt ingen nyhet. Sådana brottsliga påståenden ha varit i oansvarigt och hänsynslöst folks mun sedan bortåt ett år. Det finns så förfärligt många dummerjönsar, som tro allt möjligt bland den s. k. intelligensen, och det finnes vissa knifviga partigångare, som betjäna sina syften genom att igångsätta rykten. Men det har dock blifvit ganska tyst inom ryktessmedernas läger, sedan häradshöfding Staaff anmälde professor Mittag-Leffler hos justitiekansleren, och denne öfverlämnade målet till advokatfiskalen i Svea hofrätt. Man begynner reflektera öfver, att det kan komma ganska sura efterräkningar på sådana tillvitelser, som den gode professorn slungat ut; och själf lär han, med en viss undfängen resignation, säga till sina bekanta: "Ja, inte kan jag väl få mera än tre månaders fängelse, tror jag."

Huru som helst, straffets storlek kan och bör icke innan domen diskuteras, men så mycket kan man säga i förväg, att alldeles strafflös blir icke äreskändaren — och hvad han får, är välförtjänt.

* * *

Sedan förra brefvet ha åtskilliga valsammanräkningar förekommit, ehuru mestadels i kretsar, där högerns ställning varit ganska fördelaktig, så att åtskilliga vinster gjorts till detta partis fromma. Så många är det ju inte, åtta tills dato, men jublet är naturligtvis ofantligt, efter motgången i Göteborg, som nedsatte modet på högersidan.

Man kan i förväg mycket väl våga säga, att flera nya mandat än femton kan högern icke göra; och hvad betyder väl så litet mot en kompakt massa socialdemokrater och så kallade staaffliberaler. Socialdemokraterna göra också afsevärda framgångar, och utan allt tvifvel kommer partiet tillbaka med en mandatökning på bortåt tiotalet. Sålunda, om icke ödlyckan vänder sig, och liberalerna alltjämt skola släppa till, skulle de frisinnades förutvarande 100 man decimera till 75. Men man får väl hoppas bättre resultat af fortsättningen. Säkert är emellertid, att många liberala riksdagsmäns vankelmod — så har åtminstone fallet varit i Östergötlands norra valkrets, där Henrieson i Karlslund fått vika för en högernolla — **skrämt massor af liberala valmän, som bättre behöfts för mellanpartiet, öfver till socialdemokraterna; kanhända också några hundratal följt Aftonbladet till högern.**

Men huru som helst, så mycket kan icke ställningen försämras — om man nu, när allting är klart, kan tala om

(Forts. å sid. 4.)

HEDIN I KRISTIANIA.

Dr. Sven Hedins länge emotsedda tal i Kristiania hälsas med sympati.

Den fräjdade forskaren Dr. Sven Hedin höll den 2 april sitt så länge omtalade och väntade tal inför norske Studentsamfundet i Kristiania. Dr. Hedin har ju hållit föredrag i en mängd länder och inför världens mest framstående vetenskapsmän och ständigt mötts med storartade ovationer. Denna gång visste man egentligen ej hur det skulle gå, men framgången blef äfven här storartad. Redan vid inträdet möttes Dr. Hedin af applåder, ehuru äfven några hyssjningar hördes, och detta får man ju ej undra på, ty ingen visste ju hvad talet skulle komma att innehålla. Hedin började med att tacka Studentsamfundet för inbjudningen, ty han hade i detsamma funnit ett uttryck af oräddhet och sanningsraf, som städse varit utmärkande för den norska bildningens högsäte. Talaren öfvergick omedelbart till den nuvarande oroliga situationen i Skandinavien och klandrade skarpt, att de, som innehade makten, skulle invagga både sig själfva och folket i den tron att ingen fara vore å färde: Sverige ligger mellan tvänne ententemakter, England och Ryssland, hvilka på de senare åren blifvit allt bättre och bättre vänner, och det är blott i söder vi kunna räkna något bistånd. Rustningarna såväl i Sverige som i Norge följas med spändt intresse af stormakterna, ty ett svagt Skandinavien är farligt för världsfreden samtidigt som ett starkt Skandinavien fordubblar Tysklands makt. Talaren erinrade vidare, att vid de tvänne senaste kriserna mellan stormakter förlades utgångspunkten för kraftmätningen invid Norges skär. För trippelalliansen, speciellt för Tyskland, är det sålunda af oerhörd vikt, att Skandinavien rustar af alla krafter för att kunna motstå anfall såväl från öster som väster. Ett svagt Norge, yttrade talaren vidare, är en mycket stor fara för Sverige, därför att Norge då icke äger de nödvändiga påtryckningar, som kunna försökas af en stormakt, och genom hvilken Norge kan tvingas att, mot sin egen vilja, bära fiendtlig sköld mot svenskarna. Norge är ju i det stora hela ej mera aflägset från Ryssland än Sverige, men faran för Norge är större, på den grund, att Rysslands största önskan är att nå fram till Norges västkust. Detta är inte längre en önskan, utan det har blifvit en religiös dogm. Dessutom kan Ryssland anfalla Norge utan att beröra svensk mark. Det är därför, som vi behöfva ett starkt försvar och hvarför Norge behöfver Sveriges bistånd. Ty kunna svenskarna möta rymmarna på finska gränsen, tills Norge hunnit transportera sina trupper upp till Finmarken, ha vi alla utsikter att kasta den fruktade fienden tillbaka öfver gränsen. Stå Sverige och Norge på samma sida ända därhän, att en krigisk förveckling för den ene äfven betyder krig för den andre, så frigöras för oss alla våra krafter till samling mot den punkt i öster, där afgörandet skall äga rum. Hvad stormakterna tänka och tro böra vi inte fästa oss så mycket vid, ty våra egna intressen gå främst och när värsta fiende är Ryssland. Vi böra därför ej lyssna till locktoner från det hållet, som blott föra oss på afvägar. Vi måste lära oss att stå på våra egna ben och att sedan själfva välja de förbindelser, som äro våra egna intressen mest till fromma. För framtiden, slutade talaren, må endast stora ting sysselsätta våra tankar, endast vida horisonter möta våra blickar. De uppgifter, som vänta oss äro ödesdigra och storslagna — Europa står i spänning och ser på, undrande om vi äro dem vuxna. Låt oss därför visa oss våra fäder värdiga och starka nog att försvara vår arfvedel. Ha vi intet annat gemensamt, så hotas vi dock af en gemensam fara. Där hundraårig statskonst strandat, skall allvaret på en dag tvinga oss tillsammans.

Talet mottogs med applåder, som varade flera minuter, och ordföranden tackade Dr. Hedin samt yttrade bland annat, att han speciellt tackade honom för hans goda och ärliga vilja att aflägsna gammal bitterhet och missförstånd och han var förvissad om, att de båda folkens aktning och respekt för hvarandra ständigt skulle tilltaga. För att visa, hvilket djupt intryck talet gjort på de närvarande, kan nämnas, att f. d. statsrådet general Lowzow yrkade på, att man ofördröjligen skulle stifta ett försvarsförbund mellan Norge och Sverige och hvari man senare äfven skulle indraga Danmark.

Dammen vid Bassano öppnas.

I söndags öppnades högtidligen den väldiga bevattningsdammen vid Bassano, Alta., som byggts af C.P.R. Bolagets president, Sir Thomas Shaughnessy, var närvarande. Denna damm är den största i världen, och det vatten, den innehåller, kan täcka 14,000 acres till en fots djup.

Till hvila.

Den kände sångarveteranen, direktör Arvid Åkerlind, har nyligen gått hädan.

Körsångens banerförare.

CHEFDIRIGENT FÖR SV. SÅNGARFÖRBUNDET MÅNGA ÅR.

Enligt meddelande pr kabel till generalkonsul Magnus Clarholm har svenska körsångens i Amerika främste banérförare direktör Arvid Åkerlind lagt sina ögon samman och ingått i den stora hvilan.

Dödsbudet kom oförberedt. Man viste ju att direktör Åkerlinds hälsa både fysiskt och psykiskt var bruten, men de senast erhållna meddelandena från Sverige tydde på att en väsentligt förbättring hade inträdt och i sångarkretsar hade hoppet vaknar att få hälsa honom välkommen åter, ännu en gång få se honom i spetsen för de svensk-amerikanska sångarskarorna, som han så många gånger entusiasmerat och ledt till välförtjänta segrar. Nu har taktpinnen för alltid fallit ur hans hand.

Det torde ej kunna förnekas att den rangställning svensk körsång intager i Amerika, en rangställning, som är erkänd af såväl tyska som amerikanska musici, har vunnits till stor del tack vare den energi, den outtröttliga ifver som präglade Arvid Åkerlinds arbete för denna sång, i all synnerhet innan sjukdomens spöke jagade bort lifskraften hos honom.

Arvid Åkerlind föddes den 22 juli 1859 i den väna Sörmlandsbygden, genomgick Nyköpings högre allmänna läroverk och inskrefs hösten 1881 som student vid Upsala universitet. Under sin studenttid tillhörde Åkerlind filosofiska fakultetens humanistiska sektion samt aflade samtliga muntliga och skriftliga prof för filosofie kandidatexamen med romanska och germanska språk som hufvudämnen.

Kärleken till sång och musik fick dock allt mer och mer grepp på honom. Han drogs från sina studier och gaf sig slutligen helt musiken i våld för att tillbringa sitt lif i tonernas värld. Sin teoretiska musikutbildning erhöll han under ledning af director musices vid Upsala universitet Ivar Eggert Heijenblad samt konsertmästaren vid Akademiska kapellet J. P. Carstensen. Den ovanliga musikaliska begåfning, speciellt det fina musiköra hvarmed en gifmild natur begåfvat honom, gjorde att han genast blef bemärkt och uppskattad i den "eviga ungdomens stad".

Södermanlands nation har alltid intagit ett af de främsta — om ej det främsta — rummet å musikens och sångens område vid universitetet i Upsala, och det var inom kamratkretsen på Sörmlands nation som Åkerlind först lät förnimma sina talanger med taktpinnen. Framåt gick det och redan år 1886 anförde han en studentkör, som konserterade i mellersta Sverige, där hvarje konsert flätade en ny lagerkrans kring den unge, energiske ledarens tinning. Ännu mera popularitet vann Arvid Åkerlind, när han med två olika elitkörer ur "Allmänna Sången" reste genom hela mellersta och norra Sverige, hvarjämte man ock gjorde en afstickare till de finska kuststäderna. Under flera år utvecklade Arvid Åker-

(Forts. å sid. 4.)

PERSIEN-SVENSKARNA I STRID.

Major Boris Möller skjuten i benet under skärmytsling.

Från London meddelades den 10 april: Ett telegram till "Times" från Teheran, afsändt den 9 dennes, meddelar, att sex bagagevagnar på återväg från Buridsjird, konvojerade af gendarmeriet, i tisdags öfverfölls och plundrades mellan Sultanabad och Kum af 16 till 20 röfvare. Major Möller, hvilken förde befälet öfver gendarmerna, angreps af tre sträröfvare, hvilka prydt sig med gendarmeriets färger: En persisk officer och två gendarmer dödades, innan sveket upptäcktes. Major Möller blef skjuten i benet, men lyckades det oaktadt döda de tre angriparna. Samma dag som skärmytslingen ägde rum begaf sig major Möller till Kum och hade härifrån den dag, då telegrammet afsändes, anländt till Teheran.

Konung George i Paris.

Tioårsjubileet af ingåendet af ententen mellan Storbrittanien och Frankrike firades i Paris förliden vecka med ett tre dagars besök af konung George och drottning Mary. De voro franska regeringens gäster. Mycket hade gjorts från både fransk och engelsk sida för att göra besöket betydelsefullt i politiskt afseende och personligen angenämt. Alla Paris' hufvudgator voro magnifikt dekorerade med flaggor och grönt, och väldiga människomassor voro i rörelse. Konungen och drottningen hälsades entusiastiskt.

UR SENASTE SVERIGE-POST.

Kärleksdrama. — "Allehandas" bref-affär. — Hr. Gösta Tamms efterträdare. — Dödsfall.

Till de många nyligen timade kärleksdramerna kan man nu lägga ännu ett, som utspelades härom kvällen i huset nr 58 Bondegatan i Stockholm. Hufvudpersonerna i den senaste tragedien äro 19-årige ynglingen Carl eller Carolus Olsson, hvilken fullgjorde sin värnplikt vid flottan och var anställd som skrifbiträde vid dess station i Stockholm, samt sömmerskan Gunhild Elisabet Persson, anställd vid Mossbergs & Engströms syateljé på Mästersamuelsgatan. Själfva den dystra episoden lär, enligt hvad polisen hittills kunnat utröna, ha förlupit på följande sätt. Flickan Persson kom i sällskap med en väninna gående Åsögatan fram och de gingo upp i nr 58. Strax därefter kom Olsson skyndande och försvann genom samma port. Då de båda flickorna hunnit halfvägs i trappan mellan första och andra våningen, hade den unge mannen kommit fatt dem, och i samma ögonblick ekade genom huset tre skarpa skott. De två första voro riktade mot flickan Persson, men endast ett träffade. Det gick in strax bakom högra örat och kom den sårade att genast segna ned. Det tredje skottet, som aflossades omedelbart efter de båda andra, riktade Olsson mot sin högra tinning. Så fort sig göra lät fördes de skjutna till Maria sjukhus, där nödig vård genast ägnades dem. Det visade sig därvid, att den unga flickan endast var lindrigt sårad och att kulan blott trängt in i brosket bakom örat, hvarifrån den vid den blifvande operationen lätt kan aflägsnas. Med den unge mannen var det emellertid värre därför. Han afled två dagar därefter. Motivet till den hemska gärningen var som sagt svartsjuka eller rättare olycklig kärlek.

— Publicistklubben slutbehandlade vid extra sammanträde härom dagen frågan om Nya Dagligt Allehandas publicerande af enskildt bref. Sammanträdet, som var besökt af ett 70-tal klubbmedlemmar, antog efter en långvarig debatt ett af styrelsen formuleradt utlåtande, i hvilket tidningens handlingssätt ogillades.

— Som bekant afsade sig hofstallmästaren Gösta Tamm ledamotskapet af Första kammaren för Södermanlands län på grund af oenighet i försvarsfrågan med det parti, det liberala, som valt honom. Vid den nya röstsammanräkningen befanns redaktör O. G. Ekman i Stockholm (förut i Eskilstuna) vara utsedd till hans efterträdare. Nu har emellertid hr Ekman, som redan förut är "senator" för Gäfleborgs län afsagt sig det nya mandatet. Närmast efter honom i röstetal var red. C. G. Österberg, Nyköping (tidigare ledamot af Andra kammaren), som således torde bli hr Tamms efterträdare.

— Medarbetaren i "Göteborgs handels- och sjöfartstidning", redaktören Gustav Christenson, afled nyligen efter ett halft års sjukdom. Gustav Christenson var född i Kville församling af Göteborgs och Bohus län 1868.

— Nyligen beviljade k. m:t öfversten och chefen för Första livgrenadjärregementet E. H. D. W. von Bornstedt afsked från och med den 17 april 1914. Samtidigt utnämndes och förordnades öfversten i armén öfverstelöjtnanten vid Första lifgrenadjärregementet C. G. V. Hammarskjöld att från och med den 17 april 1914 vara öfverste och chef för samma regemente.

— D. 14 april återkom prins Wilhelm med snälltåget kl. 8.49 till Stockholm från sin långa jaktresa i Afrika. Hemresan har företagits öfver Nizza, Berlin, Sassnitz via Trälleborg och Malmö.

— Ett ohyggligt drama utspelades på påskdagens kväll i Västerhanninge, två mil söder om Stockholm. En 27-årig dräng August Karlsson vid Skarplöts gård hade utan annan förklarlig anledning än möjligen rusets inflytande mördat sin fästmö Ida Olsson, som tillsammans med sin mor och sina syskon bebodde en liten stuga en halftimmes väg från stationen. Efter att ha fullbordat sitt dåd strax utanför flickans hem hade han själf gått ut och hängt sig i skogen.

— Göteborgs högskolas lärareråd har till rektor för tiden 1 juni 1914—1 sept. 1915 utsett professor Otto Sylwan och till prorektor för samma tid professor Otto Nordenskjöld.

— Valbarometern tedde sig d. 15 april sålunda:

	Valde	Vinst + förl. —
Frisinnade	21	— 8
Höger	37	+ 7
Socialdemokrater ..	31	+ 1

Vesuvius och Etna i rörelse.

På Vesuvius på västra kusten af Italien och Etna på den östra kusten af ön Sicilien förmärktes i fredags utbrott. Äfven jordbäfningar förekommo.

Svenska Sångarbröderna i Winnipeg.

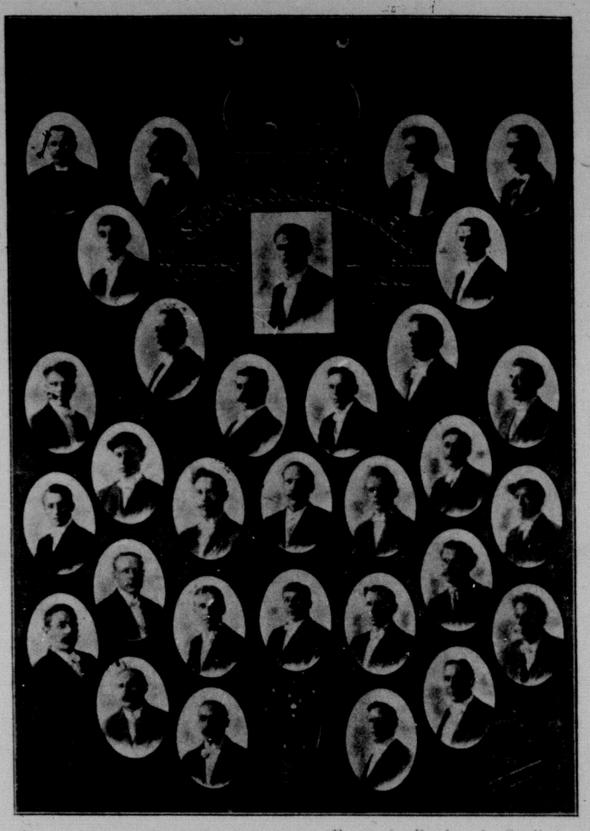

(Fotograf: Rembrandt Studio.)

Sången har sedan länge visat sig vara en enande makt bland svenskarna på denna sidan Atlanten. I Förenta Staterna ha ju svenska sångföreningar skördat lagrar, som väl inga andra svenska sammanslutningar där. Det är därför med nöje vi konstatera, att sången äfven blifvit en viktig faktor bland svenskarna i Canada i allmänhet och i Winnipeg i synnerhet, och att alla förhoppningar finnas, att äfven Canadas svenska sångare, om en icke allt för aflägsen framtid skola sjunga sig in i det svensk-canadensiska folkets hjärtan och blifva det svenska namnet till heder härute. Ett starkt svenskt sångarförbund borde inom några år icke vara en omöjlighet, då man betänker den goda början, som gjorts af Svenska Sångarbröderna i Winnipeg.

Svenska Sångarbröderna i Winnipeg stiftades den 1 Aug. 1913 och räknade då 20 medlemmar, hvaraf 17 voro sångare. Idag ell-endast nio månader senare räknar denna förening öfver trettio medlemmar, däraf cirka 25 sångare. Under denna relativt korta tid har kören haft tillfälle att flere gånger uppträda vid svenska fäster, och för en och hvar har det varit ganska tydligt, att den för hvarje gång gjort afsevärda framsteg. Körens förste ledare var mr. Victor Carlson, hvilken för några månader sedan efterträddes af mr. Verner Anderson. Dessa båda ledare ha visat sig vara synnerligen skickliga, och ha de nedlagt ett energiskt arbete på körens utbildning. Ofningar ha regelbundet hållits i Svenska lutherska kyrkan vid Logan ave.

Vid flere fäster ha, som sagdt, Svenska Sångarbröderna gjort värdefulla insatser i programmen. Nu ha de emellertid beslutat att själfva anordna en fäst och låta den svenska allmänheten i staden njuta af gediget svensk körsång. Fästen hålles den 1 maj å Isländska Goodtemplar-hallen, hörnet af Sargent ave. och McGee st., och en blick på programmet upplyser om, att den blir synnerligen inträssant. Följande program kommer att utföras: 1. Musik — Sv. Orkestern. 2. "Sköna Maj, välkommen" — Svenska Sångarbröderna. 3. Vocal Solo — Fr. Anny Lindblad. 4. Musik — Sv. Orkestern. 5. Hymn till stjärnorna — Svenska Sångarbröderna. 6. Guitar solo — R. Nordström. 7. Vocal solo — Julius Karlson. 8. Joachim uti Babylon — Dubbelkvartett. 9. Musik — Sv. Orkestern. 10. Deklamation — Ch. Bruzell. 11. Gluntar — G. Hamarstrand och Ch. Bruzell. 12. Hör oss Svea — Svenska Sångarbröderna.

Efter programmet serveras förfriskningar och afhålles stor bal. Ingen svensk torde försumma att besöka denna fäst.

Vi önska Svenska Sångarbröderna framgång och hoppas innerligen, att de skola föra den svenska sångens runor med den äran.

Krig — och dock icke krig.

Förenta Staternas flotta blockerar Vera Cruz, hvilket med lätthet intages och förklaras under amerikansk krigslag.

Amerikanare i Mexico i lifsfara.

ARGENTINA, BRAZILIEN OCH CHILE ÅTAGA SIG ATT MEDLA.

Sedan den betänketid Förenta Staternas regering beviljat general Huerta med afseende på saluterandet af den amerikanska flaggan söndagen d. 19 april, såsom vi omtalade i förlidet nummer, utgått utan att den envise mexikanaren kunnat bekväma sig till att på öfligt sätt bedja om ursäkt för den förolämpning han tillfogat den amerikanska nationen återstod för president Wilson och hans rådgifvare intet annat än att öfvergå från "watchful waiting" till handling.

Till den ändan sammankallade presidenten till d. 20 april sitt kabinett, och efter den öfverläggning, som då ägde rum, författade presidenten ett budskap, hvilket han samma dag uppläste för kongressen.

I representanthuset vidtog kort efter det presidenten uppläst sitt budskap en kortare debatt öfver den resolution, som med anledning af detsamma framlagts, och hvilken förklarade, att "presidenten af Förenta Staterna är fullt berättigad att använda sig af vapenmakt för att genomföra de kraf, som framställts mot Victoriano Huerta, att han lämnar fullständig upprättelse för de förolämpningar mot Förenta Staternas regering, till hvilka han och hans ställföreträdare gjort sig skyldiga."

Denna resolution antogs efter en kort, men ganska bitter debatt med 337 röster mot 37.

Då resolutionen senare på dagen kom till senaten, föreslog senator Shively, att den genast skulle tagas under öfvervägande. Häremot protesterade omedelbart senator Lodga från Massachusetts, hvilken ansåg, att en fråga af så ytterst viktig art först borde hänskjutas till utskottet för utrikes ärenden för betänkande.

Senator Lodge fick också i detta afseende sin vilja fram, och resolutionen hänsköts till ofvannämnda utskott. Senaten ajournerade därefter till kort efter midnatt natten mellan måndag och tisdag d. 20 och 21 april, då utskottet framlade ett nytt resolutionsförslag i stället för det af representanthuset antagna. Detta hade följande lydelse:

"Med anledning af de fakta, som framlagts af presidenten af Förenta Staterna i hans tal till kongressen d. 20 april 1914 med afseende på vissa kränkningar af och förolämpningar mot Förenta Staterna förklaras härmed:

att presidenten är fullt berättigad att använda Förenta Staternas väpnade makt för att genomföra sina kraf på fullständig upprättelse för kränkningar af och förolämpningar mot Förenta Staterna.

Vidare förklaras, att Förenta Staterna icke är fiendtligt sinnadt mot det mexikanska folket eller hyser någon afsikt att börja krig mot detsamma."

Efter en synnerligen het debatt antogs denna resolution klockan 3.25 på onsdagsmorgonen med 73 röster mot 13.

Innan kongressen hunnit enas om, hvilken form, som officiellt borde gifvas åt det amerikanska ingripandet i Mexico hade redan skridits från ord till handling; hvilket framgår af följande telegram från Vera Cruz i tisdags f. v.:

Vera Cruz befinner sig i kväll i amerikanska marinsoldaters händer, men besättandet af hamnstaden försiggick icke utan förlust af amerikanska lif. Fyra amerikanska matroser och marinsoldater dödades af mexikanska soldater och tjugo sårades. Mexikanernas förlust är icke med bestämdhet känd, men beräknas uppgå till cirka 200 man.

Washington, D. C., onsdags eftermiddag (d. 22 april): — Nelson O'Shaughnessy, Förenta Staternas chargé d'affaires i Mexico City, har på general Huertas order erhållit sitt pass. Han kommer att afresa från den mexikanska hufvudstaden så snart han kunnat vidtaga vederbörliga åtgärder för sin personliga säkerhet. Denna underrättelse mottogs af sjöminister Daniels och offentliggjordes af denne. Ehuru icke en direkt krigshandling anses dock aflägsnandet af ett lands diplomatiska ombud från ett annats hufvudstad såsom en förebådare till väpnad konflikt. Afbrytandet af de diplomatiska förbindelserna mellan tvänne länder är något som tillgripes först då den ena parten kommit till den öfvertygelsen att alla vidare underhandlingar icke skola leda till något resultat.

Vidare underrättelser angående mr.

(Forts. å sid. 4.)

Slut på budgetdebatten.

Ett amendement om fritt hvete och fria åkerbruksredskap nedröstas.

Budgetdebatten, som upptagit parlamentet sedan den 8 april, afslutades förliden torsdag. Slutscenen blef en votering om ett af Sir Wilfrid Laurier föreslaget amendment, hvilket nedröstades med 88 röster mot 46, eller en regeringsmajoritet af 42.

I amendementet sades, att det på grund af de närvarande ekonomiska förhållandena i landet, är rådligt, att hvete, hveteprodukter och åkerbruksmaskiner placeras på den fria listan, och att mått och steg böra tagas, utan att göra någon klass orätt, för att nedbringa de höga lefnadsomkostnaderna genom en väsentlig reduktion af skatterna.

Sir Wilfrid Laurier föreslog detta amendement efter ett tal, som varade en och en half timme, och som mottogs med intensivt bifall från liberalt håll. Han anklagade regeringen för att icke hafva gjort något för att lindra de närvarande hårda tiderna. Botemedlet mot dem var, sade talaren, en reduktion i kostnaden för produktion af farmprodukter samt en större marknad. Reduktion i kostnaden för produktionen af farmprodukter kunde ske genom borttagande af tull på åkerbruksmaskiner och fritt hvete skulle blifva af stor betydelse för västern och landet i sin helhet.

Hon George E. Foster, som svarade, anklagade den liberale ledaren för att hafva öfvergifvit sin politik om fritt mjöl. Han talade äfven emot förslaget om fritt hvete.

Dr. Michael Clark instämde med Sir Wilfrid Laurier. Han anklagade finansministern för att icke nog hafva öfvervakat statskassan, hvaraf följden blifvit, att icke nödvändiga och ovisa lån tagits.

H. H. Stevens från Vancouver höll ett långt och väl förberedt tal, hvari han påpekade, att de protektionistiska länderna voro mera blomstrande än de, som hafva frihandel.

Debatten afslutades af G. H. Boivin, liberal representant för Shefford, som sade, att de konservativa representanterna från västern icke vågade tala mot fritt hvete eller fria åkerbruksredskap.

Joseph Caillaux återvald.

I valen i Frankrike förliden vecka blef Joseph Caillaux, som efter mordet på redaktör Gaston Calmette resignerade som finansminister, återvald till medlem af kammaren. Han hade på sina vänners uppmaning åter uppställt sig som kandidat.